

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2013. szeptember hó 9. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2013. évi április hó 29. napján kihirdetett 15.B.2527/2012/14. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1), (6) bekezdés I. ford.) állapította meg és 2 évi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a szabadságvesztés tartamának súlyosítása és a próbaidőre történő felfüggesztés mellőzése, továbbá közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében.

A vádlott és védője a határozatot tudomásul vették.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi jogorvoslatot helyes indokai alapján fenntartotta.

Álláspontja szerint az ítélet 5. oldalának 4-5. bekezdésében rögzített vagylagos keletkezési módokat részletező igazságügyi orvos-szakértői véleményből vett idézet leírása szükségtelen, tekintettel arra, hogy a törvényszék az állkapocs, valamint a homlok- és hasfalsérülés keletkezésének körülményeit illetően az ítélet 3-4. oldalán egyértelműen állást foglalt.

Az ítéltábla az ügyészi fellebbezés folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője nem kívánt részt venni. A védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy az eredmény

tekintetében álláspontja szerint hanyag gondatlanság (negligencia) róható a vádlott terhére. Egyetértett a fellebbviteli főügyészség indítványával, amely a tényállásból a vagylagos keletkezési módot részletező leírás mellőzésére irányult.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával lefolytatott eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg.

A történeti tényállás részletesen rögzíti a cselekmény elkövetése előtti történéseket, a testi sértés mechanizmusát, a vádlott cselekvőségét az elkövetés után, valamint a sértett sérüléseit.

Osztotta az ítélet tábla az ügyész és a védelem indítványát abban a körben, hogy szükségtelen a vagylagos keletkezési módot részletező orvos-szakértői vélemény rögzítése, tekintettel arra, hogy a kérdésben az elsőfokú bíróság történeti tényállásában egyértelműen állást foglalt, ezért az ítélet 5. oldal 4-5. bekezdését mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a mindenben megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, aki egyébként az eljárás során mindvégig részletes, tényfeltáró és bűnösséget is elismerő vallomást tett. A törvényszék kellő körültekintéssel értékelte a szemtanúk és a közvetett tanúk vallomásait, az azokban rejlő ellentmondásokat. Az ellentmondás elsősorban a vádlott általi ütések számában jelentkezett. Ennek feloldása érdekében a törvényszék gondot fordított az orvosszakértői bizonyításra a sérülési mechanizmusra vonatkozóan. A szakértő nyilatkozata alátámasztotta az egyszeri ütés megtörténtét.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körültekintő számbavételével számot adott arról, hogy a tényállást miért alapította a vádlott beismerő vallomására, mely bizonyítékok támasztották alá közvetlenül, illetve közvetetten az általa előadottakat. A törvényszék indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett. A vádlott cselekményét helyesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének és ennek jogi indokairól is számot adott. A vádlott szándéka testi sérülés okozására irányult és a bekövetkezett életveszélyes sérülés tekintetében kizárólag gondatlanság róható a terhére. Az elsőfokú bíróság elmulasztott állást foglalni, hogy a gondatlanság melyik formáját valósította meg a vádlott. Az ítélet tábla osztotta a védelem álláspontját, mely szerint a vádlott magatartásának lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta (negligencia).

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta és helyesen értékelte. Az ítélet tábla a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést, így a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzésére irányuló indítványt nem találta alaposnak.

A sértett sajnálatos módon életveszélyes sérülést szenvedett, amely maradandó fogyatékosságot okozott. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy az erősen ittas sértett az ittas állapotban lévő barátnő által a kettőjük között kialakult szóváltás miatt tért vissza a szórakozóhelyre és kérte számon a vádlottat, hogy milyen jogon beszélt „úgy” a

barátnőjével, aki a vádlott megjegyzéseit - amely a távozásukkor hangzott el- erkölcsileg sértőnek vélte.

A vádlott mindvégig őszinte, tényfeltáró bűnösséget elismerő vallomást tett.

A cselekmény elkövetése után olyan magatartást tanúsított, amely arra engedett következtetni, hogy őszintén megbánta cselekményét és e megbánás végig követhető volt a bírósági eljárás, így a másodfokú eljárás során is.

Az igen nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel az ítélőtábla úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány szükséges, de egyben elégséges is - a vádlott személyére és kifogástalan életvitelére is tekintettel - a büntetési célok hatályosulásához, annak bármilyen irányú súlyosítása szükségtelen.

A törvényszék helyesen foglalt állást - mellyel a fellebbviteli főügyészség is egyetértett -, hogy a cselekmény indítéka kizárólag személyes motívum volt és az elkövetés nem a biztonsági őri feladatok ellátásával volt kapcsolatban.

Az ítélőtábla vizsgálta, hogy a 2012. évi C. törvény vagy az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogi szabályok kedvezőbbek-e, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 2013. július 1-én hatályba lépett Büntető Törvénykönyv rendelkezései nem kedvezőbbek a vádlott számára, hanem az elkövetéskori szabályok alkalmazandók.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései is törvényesek.

Az ítélőtábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira figyelemmel a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Debrecen, 2013. szeptember 9.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Miskolci Törvényszék 15.B.2527/2012/14. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatával 2013. szeptember 9. napján jogerős és a szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2013. szeptember 9.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke